

Sy-li spěwał,
Pilnje džělał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spař mérný
Čerstwosć da.

Njech ty spěwaš,
Swérnje džělaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty
Dušl daty,
Wotpođń ty.

Z njebjes mana
Njech čl khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Klž Bóh poda,
Wokřew čel
F.

Šserbske njeđželske lopjeno.

Wubawa šo kóđu šobotu w Šsmolerjez knižicziščejeńi w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Lätare.

23. psalm.

Psalmy šu husto šwoju móž šjewile. Šdnyž šo něhdy krawatne, žalostne pschescžěhanja pschecziwo kšchescžijanam w přěních lěštokach běchu šběhnyle, hdyž jich romška, póhanska hrubosć w měsće Alexandriji na martratske lawki spinasche, w Romje torhazym lawam woprowasche a w Lyonje na schčěpowzach palesche, tehdy šu psalmy šwoju wulku móž šjewile. Psalmy spěwajo čzi martrarjo ša šwoju šwjatu wěru do šmjercze džěchu. Žadny psalm pał njeje ša nich tał wjele trošchtowazeje možny měl, kaž 23. psalm. Wón je ša přěních kšchescžijanow palazym plomjenjam horzotu a šubam lawow wótroscž a rukam mordarjom šylnosć wšak. Dawitowy psalm wón je. Šacž je Dawit jón spěwał, hdyž wón jačo mlodženz šwojeho nana šadło pašesche na lukach a pastwišchczach psched Bethlehemom abo hacž je jón spěwał hakle potom, hdyž bě pastyrski klij š kralowskim šzeptarjom pscheměnil? To ja njewěm, ale to ja wěm, šo tutón psalm njeđyrbi jenož Dawitowy psalm bycz, ale tež twój a mój psalm. Džěczi tutón kšěrlušch wo dobrym pastyrju spěwaja, hdyž ruzny štyknywšchi šo modla:

Žato wowžta Jesuša
Ššym ja polna wješela.
Wón, mój pastyr, ša mnu kšodži
A mje k čerstweje pastwoje wodži
A mje šnaje, lubuje
A mje š mjenom mjenuje.

Šišchcže mřejazy čłowjeł po tutym psalmje šwojeho Jesuša pyta, hdyž wšchu šwoju ból a šmjertne štyšti, šwoje šdychowanja a modlitwy šjednoci do proštwy:

Jesu, dobry pastyrje,
Njechajš nade mnu ty šo šmilicž
A dla twojeje' lubosće
Wěcznu šbóžnosć šo mnu džělicž?
Njechajš ty mje se šwěta
Šorje dowjescz do njebjaja?

Jesuš našch dobrý pastyr.

Něhdy bě powołanje pastyrja w Šserbach derje snate a š džěla to dženz šišchcže je. Wjele waznišche a wulzy čžescžene pał bě pastyrski powołanje w Šraelu. Pastyrjo běchu Šraelszy wótzajo; ale tón prawy, dobry pastyr je Jesuš šam. Šdnyž ja jeho mam a ša nim du a na jeho puczach wostanu, potom wěm a šym što křocz we šwojim žiwjenju hižom šhonil, šo „na ničim nusu nješměju“. Wón štara šo ša mnje. Šdy šmy my jeho lubosćiwne šastaranje tał šhonili, kaž runje nětk? Drohota džě tež psches šerbski kraj. Tón tał husto přiedy šazpjeny a š nohomaj podteptany Boži kšlěb je nětk bóle pytaný hacž šlěboro a šloto. Tajki čžasž dyrbesche ša naš pschicž, šo bychmy Bože dary šebi šašo wazicž, ale tola tež jemu šo dowěricž wuknyli. „Na ničim ja nusu nješměju“, niz na čžělnych potrebnosćach a niz na duchownych. Drohota tu je, ale njeje tón dobry njebjeski šastarač nam tola pomhaj? Wón je našchim

njepšhecželam pschivołak: „Gacž dotal a niž dale!“ Wón je našche pola žohnował a našch lud sežiwil. Hdže je psches žyly šerbški kraj jena wudowa, kiž je se šwojimi džeczi w czašu nęczišcheje drohoty dyrbjala kónz wfacz? „Na nicžim ja nufu njesměju.“ Tež duchownje naš našch Anjes šastara: „Wón paše mje na selenej luzy a wjedže mje k czerstwej wodže.“ Tež šwět ma šwoje paštwišcža. Tež wón khwali šwoje selene luki. To šu te městna šwětnych wješelom. Na rejwanškej łubi, w šabawje šwojich mlodych šobutowaršchom pytam a namakam šwoje najrejšche wješele, tak je nęcotržkuli wufnal. Hdže pak je jena jenicžka nješmjertna, cžłowška dušcha, kiž je š tajškej paštwi wopravdže spokojena? Šhto pomhaja cži wfchě wješela žylyho šwěta nęcť we wójniškich bėdach a nufach? Hdže je khory, kiž je š nimi šo wofšchewicz, mrežazy, kiž je š nimi šo pošylnicž, padnjeny a do hrěchow šabludženy, kiž je psches nje šo šašo k šwojemu Bohu wróczič mohł? Druhu paštwi škiczi cži dobrý paštýr Jezuš Khrystuš. Šeho selena luka a czerstwa woda je jeho šwjaty ewangelij. W nim namaka dušcha wfcho, šhtož trjeba, pošyljenje a wofšchewjenje tež ša najštyšnišche hodžiny žiwjenja. Še cži tón cžěžki wójniški cžaš Bože šłowo šašo lubšche sežinił? Wěšch nęcť, šhto na nim mašch, abo leži twoja biblija pschezo hišcže nēhdže šaproschena w kucze? Kač chzešch wobštacž mješ njeje? Kač chzešch pschětracž wfchě špytowanja a rudženja nęczišcheho cžaša bješ jeineho nješješkeho pošyljenja? Kač chzešch wofštacž na prawym pucžu?

„Wón wjedže mje po prawym pucžu šwojeho mjena dla.“ Wón počaže cži pucž, po kotrymž mašch khodžicž. Tón pucž je drje wufki, hušto š kšchžemi wobšadžany a š cžernjemi pošypany, ale tola prawy. A tón dobrý paštýr dže do přėdka. Wón nam njeje jenož pschivołak: Ty dyrbišch abo ty njedyrbišch! nē, wón naš wjedže po prawym pucžu. Wo nim je jeho njeprawy šudnik Pilatuš wufnal: Ša njenamakam žaneje winy na nim, a tamny Šudašch, jeho pscheradnič: Ša šym njewinojtu krej pschelał. Šola njeho žane pschestupjenje namakane njeje. Šeho pucž je prawy a wjedže naš š našchich hrěchow a winow k wodacžu, š tuteho šwěta a jeho špytowanjow k Bohu. „Gacž ja runje khodžu we cžemnym dole, njeboju šo žaneho nješboža; pschetož ty šy pschi mni. Twój prut a kij trošchtujetaj mje.“

Niž psches šame šłoncžne dny je žiwjeiški pucž Davita wjedł. Wón rēczi wo cžemnym dole. Wichorojte cžašy cžěžkich pruhowanjow je wón hušto mēł. Šeta dolho je Davit, cžėlawšchi pschėd Saulowym mjeczom, šo w horach a w puščzinach khował, a tyšchniny došč je cžaš jeho mlodoščje byl. Cžěžšche pruhowanja pak je nješcž mēł jako kral na Šraelskim trónje, hdžž, wopuschženy wot šwojeho luda, pscheradženy wot šwojeho šyna, š Jerusalema cžėka pschėd Absalomom. Kažka wutrobu šamaza ból rēczi š tych bibliškich šłowow: „Davit džėšche horje na woliowu horu a plakašche a jeho šłowa bē pschikryta a džėšche bošy, a wfchitzy kiž š nim džėchu, plakachu“, a bóle hišcže š tamnych šłowow: „Šral Davit džėšche na ljubju a plakašche a džėšche tak dužy: „Mój šyno Absalomje, mój šyno! Š hdž bych ja ša tebe wumrjel! Š Absalomje, mój šyno!“ To bėchu cžėmne doły w Davitowym žiwjenju, cžim cžěžšche, dofelž wjedžišche, šo je šam wina na šwojim horju a šo doštawa, šhtož bē se šwojimi hrěchami šašlužil. Ale tež tehdy je tón Anjes jeho paštýr

wofštal, cžim cžěžšchi jeho pucž a cžim cžėmnišchi jeho pschichod, cžim bóle šo šylni jeho wėra. „Ty šy pschi mni.“ Hdžž wfcho jeho wopuschčowafche, je wón najšbóžnišcho šhonil: „Twój prut a kij trošchtujetaj mje!“ Njeje jo wón w tutej wėrje předybėžet teho wulkeho cžėpjerja š Gethsemane a Golgatha byl? Šhto šu Davitowe cžėmne doły pschirunane š tymi nozami bolosčow, psches kotrež je Jezuš šchol? Ty šy pschi mni, ty žadašch wote mnje tón kšchžny wopor, ale pomhašch mi jón tež nješcž, to je našcheho Šbóžnika šwjata wěštosč byla. Še to tež našcha wěštosč? Našch pucž je tež šacžmity. Wjele žarowazych domow, wjele šylšojtych woczow a wurudženyh wutrobow je tež w šerbškim kraju. Many šu šbite; rowy šu rhte tu a tam w njepšhecželškich krajach tež ša šerbškich šynow. Šhto hoji wfchě rany? Šhto šmėruje wfchě wutroby? Šhto šetřewa šylšy? Ty, Jezu, šy pschi mni. Twój prut a kij trošchtujetaj mje. Še to twoja wėra, twoje šhonjenje, twoje šwjate pschėšwėdčjenje, kiž šteji kaž šłala kruta? Šotom je kóždy cžėmny pucž tola jašny a šbóžny. Šotom njech njepšhecželjo se wfchěch štron, kaž nęcť, naš tyšcha, my mamy šylnišcheho pomoznika a šchitowarja. Šmanuel! Bóh je š nami, wjedže naš. Wón ša naš wojuje. W Šožim wofšakanju wón nam blido kryje pschecžiwow wfchėm njepšhecželam. Tu wón našchich lubnych wojakow wofšach a naš domach štrawi je šwojim: Měr budž š wami! Šunu pak chze wón naš š tuteje bėžetšcheje žyrkwje domješcž do wyškazeje žyrkwje, hdžž budžemy w domje teho Anjesa wėcžuje.

Šamjen.

Šātare.

(List na Romskich 5, 1—6.)

Šātare! to rėla: Wješel šo! To je potajkim namołwjenje k wješelkosčzi w khutnym poštnym cžašu, kač je to šrošmicz? Našcha epistola nam to praji: My mamy pokoj š Bohom (1. šchtucžka). Mnošy šu pak teho mēnjenja, šo to tola tak cžěžto byčž njemóže, pokoj š Bohom mēcž; w tajkim cžašu njewėry, kač kiž našch je, dyrbjal šo Bóh wjele bóle wješelicž, dawa-li jemu š žyła hišcže nēcť cžecž. Woni šebi Šoha jako šłabeho nana pschėdštajeju, kotryž móže k hrěcham šwojich džeczi lėdma ššale pohladnyč. Šaj, woni powołaju šo w tym nastupanju šamo na Jezušowe šłowa. Tak pišche jedyn wjele mjenowany modernski theologa našcheho cžaša w počahu na nana, wo kotrymž je w pschirunanju wo šhubjenym šynu rēcž: „Tónle nan njeje „prawotny“, wón njekhosta, wón njeprėduje, wón lubuje. Wėda, šo je Bóh tajki a šo prawy cžłowjek runje tak k šwojim šobucžłowjekam napschecžiwow šteji, to je to wješele pošelstwo, kotrež je Jezuš na šemju pschinješł. Wyšmly-li my tajzy byli, dha móhli jandželjo špėwacž: měr na šemi. Ale hišcže nješšy to njelicžomni ššesčžienjo jako jadro ššesčžijanštw šapschijeli. A nęcťko wufšupuje wón pschecžiwow wucžbje wo jenyh Šošy prawdosčje, kotryž móže šo jeno š křwju šwojeho Ššyna š cžłowjekami wujednacž. — Ale kač knicžomne šu tola tajke nahladny a kač mačo kłobžuja wone š tym nashonjenjom, kotrež nam žiwjenje pschinješle! Našche šwėdomnje tak nješbudži, kač tamny theologa, to naš khosta, šmly-li šo pschėhrėšchili, a cžim nėžnišche našche šwėdomnje je, cžim žiwišcho šacžuwamy, šo tajzy, kajzyž šmy, žaneho prawa nimamy, šo šwjatemu Bohu bližicž. Njech nam potom hišcže wjazzy a rješšcho wo dobročžiwym a miłosčžiwym Šótzu w nješbu rēcža, šmėrowacž naš to njemóže, našche šwėdomnje žada došččžinjenje a wotpošucžjenje; jeno hdžž je šo to šłako, móžemy wėricž, šo naš

Bóh njesastorczi. Ale kak ma so to stacz? Esami njemóžemy jo dacz. Dořahaze wurunanje ja našch hrěch by jeniczy našcha ģmjerčz była, a to wěczna ģmjerčz, wěczne sastorczenje wot Božeho woblicza, ale my chzemy tola žiwu bycz w sbóžnym sje- nocženstwie s Bohom! S wotkal dyrbi nam tu pomoz pschiccz? Wón je nam ju ģam pschinječk psches ģwojeho jeniczkonarodženeho Esyna.

To džě je ta wječela powjescz póstneho czařa, so je Jesuř ja naš sastupik, na našchim městnje ģmjerčz wuczerpik a našch dołh saplaczik. Wón bě tón ģmilny wyschchi měschnik, kiž je wěczne wumozjenje wunamkał, to jehnjo Bože, kotrež je ģwěta hrěchi nječk; jeho dla chze nam Bóh ģnadny bycz. Schtóz bjes Khrystuřa měni, pokoj s Bohom mēcz mōz, sjeba so ģam; temu budže, hdyž hodžiny czežkeho horja pschińdu, abo hdyž pođlednja najczežšcha nusa na njeho pschińdže, troscht pobrachowacz, tak so budže sadwelowacz dyrbjecz. Njedajmy so tehodla wot žaneje modernsteje mudrosčeje wot sałožka wěry, na kotrymž ģu so našchi wótzojo natwarjeli, wotczijchczecz, a kotryž rēka Khrystuř a jeho krej. Tónle faktad je wěsty a džerzi. Schtóz so na Khrystuřa sałoži, ma pokoj s Bohom; a ģmē so jemu bližicz, a wscho psched nim wuprajecz, schtož jeho wutrobu pohnuwa, ģmē so we wschěch padach žiwjenja jeho ģnadny troschtowacz a s radosčju won sbladowacz na tu pschichodnu krařnoscz, kotruž je Bóh tym ģwojim ģlubik (2. schtuczka). Haj, tak ma to Łātare w póstnym czařu ģwoje dobre prawo: Jesuřowy ģwjaty pōst pomha nam s sbóžnej radosčzi, s pokojem s Bohom.

A tónle pokoj, kotryž je wón nam dał, njedyrbi nam potom žana mōz ģwěta wsacz mōz, wón tež pod czerpjenjemi žiwjenja wudžerzi. Pawoł praji: Niz pať ģamo to, ale my sħwalimy so tež tych tyřchnosczow (3. schtuczka). Sa sħchesczjanina njedyrbja tež tyřchnosče sħchodowanje rēfacz, ale jeno dobytł, pschetoz hdyž my do Jesuřa wěrimy, je luboscz Boža wulata do našcheje wutroby (5. schtuczka), dofelž wěmy, so tyřchnoscz sčezpliwoscz pschinječe; a sčezpliwoscz pschinječe sħonjenje; sħonjenje pať pschinječe na- džiju; nadžija pať njesahańbi.

Kiž sħchesczjanina wostanje nam Boža mōz, pschetoz psches njōn mamy pokoj s Bohom.

Duž prošeny budž, Anježe Božo!
Sdžerž naš w ģwojim mērje,
Kičew naš twojej' ģnadny sbožo,
Spōcz nam Ducha mozy
A žiwej wērje
W našchej ģlabosčzi na semi,
Hacz tam sħoncžnje duřcha temu,
Kiž mje s Bohom wujedna,
Sunu halleluja sanoscha!

F.

Judaschowa hida.

Duž woteńdže jedyn tych dwanaće, kotre- muž rēfachu Judasch = Schariot, s wysch- schim mēschnikam. Mat. 26, 14.

Pschi Jesuřowym wopryče w Bethaniji so nam Marija w rjanym, ģwětkym wobrasu pořaže. Temule wobrasu tu Judaschowa cžemna, hrōřbna podoba napschecziwo stupi. Marijny wop- por a jeje luboscz staj so wot Judascha wobkēdžbowakej, ale wop- porniwoscz a luboscz njeistej w nim sħudžicz samohkej, haj ģamo druřny wuczobnizy ģu sħymni pschi Marijnej lubosčzi wostali. Mēsto so by woprowať, Judasch pčaczisnu wopora ličzi, mēsto so by sħudnych lubowať, tu jeno luboscz s nim luda, mēsto so by so do ģłowow ģwojeho miřchtra ponōrik, sa mōžnotu myřli, kak by jeho

pscheradzik. Ze dha mōžno, so je so na Marijnej lubosčzi Juda- schowa hida sapalika s ģelstemu wobnju? Ze dha mōžno, so runje tón miřny Duch Sħbōžnikowy, kiž jemu duřchu je wschey mozu s ģebi czeħnje a na so wježe, druřu wot so storka? Haj, Judasch nam to wobħwēdčzi. Ale ani Marijina luboscz ani Jesuřowa miřoscz nad tym wina njeistej, schto pať je wina, je czežko prajicz, pschetoz kotreń wschelakeho sħmyřlenja wutroby cžlowstemu wōczku pschirřny wostanje. Czeħodla dha tamni džewjeczo wuřadni nje- džakni wostachu, hdyž je tola njedžak tať ģanibna sħōsčz, so niħdže cžlowjeka njenamakasch, kiž by so ģwojeje njedžakownosče sħwalik? Bože sħostanje ja wobēndženu sħōsčz so sħa bycz, hdyž so cžlowjekej wutroba sħwjerdži, kať we ģwojim czařu kralej ģaraonej. We Bethaniji so Simeonowe sħowo dopjelnicz widžimy: „Sħlej, tōn budže postajeny s padu a s horjestaczju jich wjele w Sħraelu.“

Schto dha nētko my s Judaschoweho sadžerženja wuknjemy? Najprjedy tola: Njehladajmy se sawisčju na to, schtož druřny ja Jesuřa wopruja, ale woprujmy so. So Judaschowym pschi- kladze so wēscze njestanje, so sħchesczjanista zyrkej daru wopruje ja swonkowne a sħutskowne miřionstwo, ale po Marijnym. So- tom pať kēdžbujmy ģami na so, so by so našcha wutroba nje- sħwjerdžika a jeje luboscz njesħubika, a wopomūmy, so je Jesuř wo Judaschu sħudžik: „Lēpje by jemu byťo, hdy by so niħdy njenarodžik.“

J. K.

Jakub

abo

Bože sħowo dyrbi w cžlowjelu žiwjenje dostacz.

Žiwjeński wobras we wobrasčach

wot

R. Kulmana.

(1. pokračowanje.)

Sħeczi wobrasť.

Wotcuć, kiž ty spiš, a stawaj wot mor- wych, dha budže ēe Khrystus roz- swētić. Epeh. 5, 14.

Njedželu rano stany Jakub sažischo, hacz ģewať stawařche; warjesche a parjesche, mlējesche a trējesche, klepařche a czepařche a spēchowařche so, ģwoje džēko dokonjecz, so njeby dla njeho M. Bōklerjowe pēdowanje w zyrkwi sħombžik. Wón pschińdže ke mřchi; wono so spēwa. M. Bōkler stupi na klētku, pēduje a rēczu wot njepokutneho hrēschnika, kiž bjes Boha a Jesuřa we ģwēcze bħudži, je wotrocžk ģwojich sħnych žadosczow a sħwata s ģeli. M. Bōkler njeje jara dołho pēdowať, dha ģiřom Jakub cžuje, so wón wot njeho rēczu. Žadny druřny njeje mēnjeny hacz ja, praji wón ģam pschi ģebi, a njech tež wón pschezo na mnje njehlada, dha ja tola wēm, so wón wote mnje rēczu. Wón wschitto wē, schto sħym hdy cžinik a schto ģisħcze cžinju. — A Jakub by rad s zyrkwe sħoť, tať bē nastrōžany a tať so psched ludžimi hańbowasche, ale wón so njeskaži, pschetoz runje pschi nim stejesche tōn sħewz, kotryž ja njeho a ja jeho generala nowe sħkōrnje sħijesche. A tutōn sħewz to njewē, so pēdať wot njeho pēduje a na njeho sħwari, pschetoz wón na njeho njepohladnje, ale hlada prosče na pēdarja; a žadny jeho druřich ģuřbadow to tež njerosħmi, pschetoz wschitzy hladaja na pēdarja a niħtō na njeho. A hdy bych ja nētko s zyrkwe sħoť, myřli wón pschi ģebi, dha bychu wschitzy na mnje hladať a ja bych so ģam psche- radžik, a ludžo bychu potom wjedželi, so je wón wote mnje rēczak. Jakub tehodla czařasche a wosta hacz do lōnza, wuřpēwa tež sħērlusch ģobu a potom džēřche s druřimi wote mřchē. A jako bē s zyrkwe a bē ģam, poczachu jeho sħoby w nim džēřacz a wón

fahadźesche a fwarjesche jara njemdrje na fwoju płókańcžu a na jeje towarstwo a dźesche: schtó hewaf, hacž tamni njełnicžom- nizz fju wščitko temu předarzej wote mnje wupowjedali, fju jemu powjedali, schtó ty fju, schtó cžiniš a fajke žiwjenje wjedźes; wšcať jeho woni wščitžy snaja. Nichtó druhi, hacž moja płókańcža, njeje tajke předomanje na mnje samołwika a jeho naschczumaka. Wóh wě, schtó je jej wote mnje wščitko wupowjedaf a wona je jo sažo jemu wuklestała. Ale cžafajcže, wy pschibkōd- nizz, ja hižom cžzu wam sapłacžicž: pschichodnu fobotu cžzu wam f kamjenjemi wołna rosbicž a f temu tež wasche hłown; ja hižom budu wař sažo hromadže namafacž.

Ale wot njedzele hacž f pschichodnej fobocže je dołho; mješ nimaj fju pječž druhich dnjow a ja tón cžaf móže fo wjele po- dacž, a poda fo tež woprawdže wjele. Sařub šhoni taf wjele noweho a dživneho, so wón fwoje skoby sabu pscheczimo tej płókańcži. Wón šhoni, schtóž je hižom prjedy njeho wjele tyřa- zow nashoniko. Wón šhoni kam na febi, so ma Bože fłowo móž, wšcitke potajnoicže wutrobny wotkrječ a na fkwětlo pschinesč, schtóž je fo pō cžmi stało. Sařub bē cžyř jeno M. Wōklerja wohladacž, bē cžyř fłyschecž, taf předuje, a jemu bē fo seřchlo jako Zachäufej na jeho figowzu febzjo. Zachäuf cžyřsche jeno Jesuřa wohladacž, ale Jesuř skōži fwojej wocži na njeho a cžyř- sche pola njeho wostacž. Taf tež cžyřsche Jesuř wot dženřa pola Sařuba wostacž, a M. Wōkler durbjesche jemu te hōstne fłowo prajicž. Wot Zachäufa reła dale: a wón wa jeho f wjeřelom horje; pola Sařuba pať taf njerēřasche, tón fo f wopředka jara wobarařsche, jeho horje wřacž. Wón cžujesche we fwojej wutrobje wēřtu hōřkofcž pscheczimo Jesuřej, a wōtry řkōł jeho we wutrobje řafasche a tón febi njemōžesche kam f wutrobny wucžahucž. Tola myřlesche na wječžor kam pschi febi: M. Wōkler ma prawje, tajti njemōžesč wostacž, hewaf fju řhubjenu. W nožy pať njemōže řpacž: jedyn hřech po druhim řtupa jemu do pomjatka, a wořebje hřech f młodych létow jemu jara cžezko na řchji leži. Wón bē řhať pscheczimo fwojej macžeri, kotraž bē tehdy se wšcēm prawom jemu winu dawaka, so je wón pakofcžil a řhłōřcžicž, a tehdy bē fo wón řalubjať a pschibahať a f tym fwoju duřchu cžertej podať. A taf myřlesche wón nětko, so pola druhich je derje wumōženje móžne, kotrež je M. Wōkler pschi wobřamknenju předomanja pschi- powjedaf, ale pola tebe niz, ty fju fo cžertej podať, fju fo jemu pschibahať. Taf je Sařub jara njemēřny we fwojim řwēdomnju a jeho řtyřki pschibēřaja džen wote dnja. Wón njewē, hđže durbji fo řatylacž a cže febi žiwjenje wřacž. Ale prjedy, praji wón pschi febi, cžesč f tej płókańcži hič a cžesč jej prajicž, so je tajke řatraschne předomanje na tebe samołwika a nětk njech hlada, schtó je f tajkeho naschczumanja a řestanja nastalo.

Płókańcža je domach, pořkucha na Sařuba, jako jej fwoju nusu řkorži a jej winu dawaka, so je ja njeho tajke řatraschne předo- wanje pola M. Wōklerja samołwika; wona płacže se řelniwocžu a f wjeřekofcžu, a Sařub fo njemōže řyřow řdžeržecž a płacže f nej. A jemu je taf derje a lořko wołko wutrobny, hđyř jemu ta płókańcža se wšchej řwēřnocžu powjeda, schtó je na njeho a ja njeho tajke předomanje pola M. Wōklerja samołwika: niz ja, niz moji towarřchojo, řadyn cžłowjeť njeje to cžiniť, ale to je cžiniť tón wšchewēdomny a řmilny Wōicžez w njeřebach psches řesom řhryřta, tón je M. Wōklerjej řasať taf řecžecž, a niz teho- dla, so byřmy řhubjeni byli, ale so byřmy dořtali wēcžne žiwjenje. A Sařub je taf wjeřeky, jemu je taf lořko; jeho wōtry řkōł je f jeho wutrobny wucžehjenu. Wón jej wščitko řrořmi a wēři, a řapřchimnje f wjeřekej wutrobu to řbože, nam date w řhryřtuřu; wón je f nowa norodženy cžłowjeť. —

Schtwōřty wobraš.

Błazniř so! — ja so njeblaznju, ale ja řecu prawe a mudre řlowa.

Jap. skutki 26, 24. 25.

Sařubowe pschemējenje řda fo jeho prjedawřchim towarřcham jara dživne, a woni njewjedža, schtó je fo f nim na jene dobo řtało: wón njeřhōdži wřazy do řorcžny, wón fo wřazy njewopije, wón fo řaneje řharty wřazy njedōřka; wón je cžichy, řmēřny, řnjeřliwy cžłowjeť. řdyř je kam, dha febi řniřu wořmje a cžita, a w řonjenzu febi řhēřluschowe řchtucži řpēwa. řeho towarřchojo

njemōža řrořmicž, taf je fo f nim pschemēniko; nětko mēnja, so je řhorř; druřy praja, so je řawjercžany a fo jemu mořny řaža. řeho řnjeř, general, pať bēřche Sařubej dořny, a dźesche: ja wēm, schtó jemu je. Nichtó druhi njeje nad tym wina, hacž tón nowy muřarřki předar, řiž je f nam do mēřta pschicžahnyť, a fe řotremuř Sařub řōždžicžu njedželu fe mřchi bēřa, tón je jemu hłowu řawjercžaf. To durbji f mořim řhadlicžu řařo hinať byčž; ja cžzu jeho wuřtromicž.

A řōždu njedželu, hđyř fo fe mřchi řwoni, durbji Sařub nětko řonjow ředřacž, a se řwořim řnjeřom precž jēřacž. Wón jo njedželu dořkōdnja njerady cžinjesche, ale schtó řej cže, wón durbji pořkuchacž. A taf je to jenu njedželu řaž druřu. Sařuba holi wutroba, so tež njemōže řwřaty adventřki cžaf fe mřchi hič, a tež niz řocžny řwjedžen řodow; tola wón mjelcži a cžēřpi. Na ranju noweho řēta, jako wščitžy řkūřobni řwojemu řnjeřej, temu gene- ralej, řbože f nowemu řētu pscheja, pschistupi tež Sařub f njemu a pscheje řbože f nowemu řētu, a pschistaji: hacž fo wón f nowe- mu řētu tež hřēřa njeboji, so jeho řōždu njedželu wot fe mřchow wotdžeržuje, a hacž móže psched řohom řamolwicž, so jemu wšcitku dūřownu jēdž wotřohuje, a jeho taf f wēcžnemu řatamanřtwu cžēři; a hacž wón njewje, schtó je tym hřōžene, řotřiř cžłowřke duřche pohōřřchujaka.

Tajke předomanje, tajke hřōženje, to njebē ničtō temu gene- ralej f nowemu řētu prajiť, a nětko to jemu jedyn jeho řkūřob- nikow do wocžow prajesche; to bē psche wřchu mēřu! řeho řyřka lubofcž pscheczimo Sařubej bē na jene dobo precž: se řkōbami pschifaje wón jemu mjelcžecž, a ma hnyřom f jeho řkūřby a domu wuřtupicž, a tež niz hōdžintu nima dale pschi nim řa- wostacž; tajkeho řawjercžaneho cžłowjeka njemōže wón dale řriebacž a nočže řaneho řkōwōřnikaka.

Taf pschindže Sařub na jene dobo se řkūřby a f řhlēba. A schtó nětko? To hiřcže wón njewjedžische, schtó nětko, ale wón řpuřcžesche fo na řoha, a wēřjesche, so budže fo Wōh řa njeho řtaracž, pschetož řože fłowo jemu pschifasuje a řlubi: wšcitku waschu řtarofcž cžifřicže na njeho, pschetož wón fo řa wař řtara! —
(Pschichodnje dale.)

Wřchelake f bliska a f daloka.

* řonfirmazija pacžerřkich džecži je psched durjemi. Nětko řtarřchi w řych drořich cžafach se řtarofcžu na wobřtaranje řonfir- mazisřeje drařty myřla. A jich wjele budže fo pornjo prjedawřchim cžafam wobnjewowacž durbjecž. A tola wřiche njeje na to po- řafacž, so pschi řhutnofcži nēcžičesche wōjnřskeho cžafa je tež cžafej pschimēřjene řdrafčjenje a wuhotowanje nufne tež pola řych, řotřiř we řwořich řřēřkach wobnjewowani nejřu. řamōžicži řtarřchi cžyřli f dořnym pschikladom do přēřka hič. řaž je nasche řeži- wjenje nětko jednore, nejřmē fo tež nětko řa řychu řaneho pje- nejřka wudacž. řwjeřelaze je, so řu dūřowni na wjele mēřnach to pschecže wuprajili, so cžyřka řōžda pacžerřka hōřa taf derje pschi pruhowanju řaž tež pschi řonfirmaziji řamej w tym řamřym cžor- nym řdrafčjenju pschincž. řjenjesy, kotrež fo f tym řalutujaka, móža fo řa wařniřche wēřy nałōžicž! řaž fo naschi wōřazy wot generala dele hacž f řerřutej do jednoreje řchēřeje drařty wobřekajaka, taf durbjaka tež nasche džecži pschi řonfirmaziji we wōjnřkim cžafu wořebje w jednorofcži drařty fwoju řychu phtacž.

* Wot řniřicžisřcžerřnje řteinfopf w řtuttgarcže je fo řařo řjana jutrowna řniřka f wobrašami jako jutrowny pořtrow na- řchim wōřakam na řitwřesčžo wudaka f tym napřřřmom „řitaj, řhčerjo w řitwoje“. Wona płacži jenož 10 řj. a řnjeřa dūřowni ju wēřcže wam řady wobřtarajaka, so byřcže řu wasřchim lubřym jako natwarřaze jutrowne pořtrowjenje won pořkacž mōřli.

řamolwity ředafkor: J. Gōłō. řčijesčer a nafkadnik: M. řmoleř.